

REDACCIO :

Josep Pallach

26, Rue Constantinople, PARIS (8º)

ADMINISTRACIO :

Antoni Iborra

13, Rue Bassano, PARIS (16º)

C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció l'any : 150 francs.

Endavant

FEBERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

La nostra resposta

Durant els dies 11 i 12 de Novembre s'ha reunit a Tolosa el Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya. Els socialistes catalans ens retrobàvem per a fixar la nostra posició en moments particularment greus, i quan la situació internacional — gràcies a una votació vergonyosa dirigida pels Estats Units, i sostinguda pels règims més trenat de Sudamèrica i dels països àrabs — ha permès, per primera vegada des de fa sis anys, una neta victòria al general Franco.

Descoratjats ? Al marge hi ha la resposta a aquesta qüestió. Ni cansanci, ni descaratjament. Amarguesa, de veure de nou la poca vergonya i sobretot la covardia imperant a les reunions internacionals. De veure que s'intenta combatre un totalitarisme recobrant-ne un altre que utilitza les mateixes armes que l'enemic : la dictadura, el règim policíac, el partit únic. Amarguesa doncs, però fecunda perquè trempa la voluntat i ens fa invulnerables als esdeveniments. Ens batem per Catalunya, per la democràcia i per la Justícia Social. El nostre combat continua. I hem forjat noves armes per a menar-lo victoriosament : preparam definitivament el partit dels treballadors, i expandim la nostra veu amb un òrgan més puixant i que ens prepararà millor.

Siguin els que siguin els aconteixements que s'atansen, ens trobaran preparats. Quan, amb la nota tripartita i amb la condemna de la O.N.U. les potències democràtiques demanaren la col·laboració dels « liberals de bona voluntat » la nostra no mancà. Posàrem condicions — les més essencials —, sacrificant sentiments i idees que ens són cares i a les quals no renunciem. Consulta popular i llibertat per Catalunya diguèrem. Les forces que en fixaren d'altres no es creïeren obligades a recollir aquesta darrera. Mancat d'una base real de recolzament popular — del qual Catalunya nc més és generosa quan se sent interpretada — l'acord ha anat mistigant-se com una planta sense granar. I ara, la cursa del món cap a la histèria dona a Franco una nova ocasió de perdurar.

I bé, les posicions són clares i no ens agrada als catalans enganyar a ningú. Mentre Catalunya no sigui lliure i no hagi expressat clarament la seva voluntat, nosaltres ens considerem en país ocupat i la nostra primera missió — qualsevol que sigui l'aliança que pogués contraure l'ocupant —, és de combatre'l en tots els terrenys.

I si és cert — com pretenen certs medis internacionals — que l'abandó de

DECLARACIO I RESOLUCIONS APROVADES PEL C. C. DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Reunit a Toulouse el Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya i considerades amplament les opinions i criteris dels companys de França, Catalunya i països d'Amèrica, acorda formular la següent declaració :

El Moviment Socialista de Catalunya, que començà essent el Front Orgànic del Socialisme Català, ha refés en l'experiència de l'acció els diversos organismes i grups que l'integraven, arribant a una identificació ideològica i tàctica que cinc anys de treball en comú han propiciat i consolidat.

Acorda avui, doncs, estructurar-se en partit polític dels treballadors de Catalunya i anar ràpidament a l'elaboració de la seva carta constitucional i programàtica centrada en la consecució de les següents finalitats :

1a) Eliminació de les desigualtats econòmiques i les injustícies socials que impossibiliten o dificulten el lliure desenvolupament de la personalitat i la realització de la pau i el progrés col·lectius.

2a) Afirmació i reconeixement dels drets nacionals de Catalunya per l'expansió de la seva cultura i l'elevació del nivell social i humà del seu poble.

3a) Adscripció i fidelitat als principis de la democràcia que permetin la més ampla i decisiva participació popular en el governament de la nació.

4a) Cooperació en tota empresa federativa que reconegui igualtat de drets nacionals i que condueixi a la unitat europea i participació en els moviments pro Estats Units Socialistes d'Europa amb vistes a la pau universal i a la fraternitat socialista de tots els pobles.

El Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, reunit a Toulouse, examina la greu situació política i social que travessa la nostra

l'estracisme conduirà França a traspasar lentament el poder a la monarquia, que se sàpiga també des d'ara que els socialistes catalanes no cedirem ni un moment la nostra posició. Al servei de la classe obrera de Catalunya menarem sense fatiga el combat de la justícia i de la llibertat que ha de conduir-nos al triomf.

Aquesta és la nostra resposta als esdeveniments recents. No és d'un dia ni d'una hora. És l'obra permanent, l'acció quotidiana d'uns homes que no es resignen a ésser presencs del passat i que saben que llur esforç perseverant i sense defallències és la miller garantia del pervindre.

terra i la present conjuntura internacional, acorda mandatjar els organismes directius del Moviment Socialista de Catalunya per a que estableixin els contactes necessaris o útils amb totes les forces polítiques i sindicals que mantinguin una comuna voluntat de combatre Franco i de salvar el principi essencial de la nostra llibertat nacional.

Acorda també que, siguin les que siguin les conseqüències de la nova situació internacional, àdhuc la possible successió monàrquica de la dictadura franquista, no variaran en res — al contrari — la nostra voluntat de lluitar a l'avantguarda de la classe obrera catalana per a l'obtenció de les millores econòmiques i les reivindicacions socials inherents al règim de justícia, llibertat i democràcia que propugna la nostra organització.

Afirma finalment la seva voluntat de menar activament la lluita contra el totalitarisme i les dictadures dintre dels pactes occidentals, a condició que aquests siguin realment la garantia des nostres drets nacionals, socials i humans. El recent acord de la majoria de les Nacions Unides referent al règim de Franco, senyala una neta contradicció amb aquestes condicions que hem de denunciar indignats, fent remarcar de nou públicament el perill que per la democràcia i per la pròpia defensa d'Europa representaria la incorporació del franquisme a la comunitat de nacions lliures.

Tolosa, 11 de Novembre del 1950.

El Moviment Socialista de Catalunya al Congrés Socialista de Strasbourg

El M. S. C. que participà ja a la fundació del M. S. E. U. E., ha assistit al Congrés Socialista Europeu de Strasbourg. El company Serra i Moret, que hi participà en representació del Moviment, tingué així ocasió d'entrevistar-se amb diferents delegacions de partits germans, sostintuig igualment un cordial canvi d'impressions amb el company Llopis, Secretari General del P. S. O. E.

Durant els dies d'estada a París, el nostre company i President del Parlament de Catalunya, s'ha entrevistat també amb el President Aguirre, i altres personalitats del país Basc, i igualment amb el Sr. Martínez Barrio, Albornoz, Valera, i altres representants de la política republicana espanyola.

ELS SOCIALISTES CATALANS OPINEN

Adolf BUESO:

EL PROBLEMA SINDICAL

En la darrera reunió del nostre Consell de Coordinació va discutir-se àmpliament el problema sindical.

Es per aquest motiu que vull donar la meua opinió, situant-me — com és costum meua — en el terreny del sindicalista « mitjà », és a dir, ni en el del simple cotitzant, ni tampoc en el del militant destacat i influent. En el terreny dels que acudeixen a les reunions, són secretaris o vocals i porten en realitat el pes de les organitzacions sindicals.

Es parlà doncs, en el nostre C.C. de la Central Sindical Catalana, al·legant que si volem afirmar el principi de la sobirania nacional, ens és precis crear la sindical independent.

En primer lloc dec dir que, encara, jo no sé que el nostre partit s'hagi pronunciat mai per la separació nacional. I si, en realitat, no som separatistes, falla per la base l'anterior argument. Sigui amb Estatut d'autonomia — solució mediocre — sigui amb república federal, o amb Confederació, és indiscutible que en el futur Catalunya formarà part políticament de la Península. Tenint-ho en compte, és ben clar que a Catalunya — de bon començament — tindrem la C.N.T. (o dues), la U.G.T. (o dues), els Sindicats autònoms (que no faltarán), i segurament els sindicats catòlics, potser de caire democràtic, com a França. Davant d'aquest mosaic, què representaria una Central Catalana? Indubtablement, una petita peça més de l'esmicolament sindical, davant d'una patronal puixant i ben unida.

Jo crec que el millor és anar a la U.G.T. — i a la C.N.T. — portant com a bandera la unificació.

Pot aduir-se que la unitat sindical és una utopia, perquè a la unió s'oposen, en primer lloc, els líders d'ambdues centrals.

Preciosa declaració que deixa endevenir que si bé els líders no la volen no ocorre el mateix amb la majoria dels obrers sindicats.

La realitat és que fins ara la unificació no ha estat possible perquè les dues centrals espanyoles han estat sempre dominades per ideologies polítiques i pels homes representatius d'aquestes ideologies.

La C.N.T. pateix d'escissionisme crònic per culpa de la tirania política. (si, política) dels faistes. I si la U.G.T. no ha patit d'aquest mal, la veritat és que a Catalunya ha portat una vida migradíssima, sense llibertat per a obrar per compte propi.

La unificació no és impossible, i és la única manera d'oposar una força potent a la força patronal o — si és necessari — a la força de l'Estat. Però el que cal recharmar — i obtenir — és una àmplia autonomia del moviment sindical català. Pel que fa a la C.N.T., l'estructura confederal contribuirà a resoldre el problema. La U.G.T. ha estat sempre més repatània en aquest aspecte. Cal fer-li comprendre la necessitat d'avançar encara més en aquest terreny i tinc bones esperances que els amics ugetistes es convenceran que si ha d'haver-hi una U.G.T. forta a Catalunya, ha d'ésser a base d'una total autonomia.

Acabaré recomanant als nostres amics, el que per mi és essencial en l'acció obrera — i encara ho serà més en el futur —: el bon socialista deu anar als sindicats per a servir-los, i no per a servir-se'n.

Juan ALEU:

PARLEM CLAR

« Els americans i els anglesos són els responsables de què Franco estigui avui encara esclavitzant a la Península Ibèrica ».

Heus ací el raonament simplista que del problema espanyol es fan alguns exiliats.

Potsers seria hora de parlar un xic clar i de valorar, amb tota franquesa, la part importantíssima de culpa que recau damunt nostre i que ha contribuït moltíssim a la pervivència del franquisme.

Aquesta incapacitat política no va desaparèixer en el transcurs de la guerra civil, sino que va accentuar-se i una prova eloqüent és que en un país com el nostre on els comunistes eren inexistent, varen arribar a controlar tots els llocs de comandament de l'Estat.

Foragitats de casa nostra pel triomf feixista i obligats a refugiar-nos a un país estranger els nostres dirigents polítics no milloraren pas llur conducta política, al contrari, i — salvant honroses excepcions: (Company, Caballero, Peiró) — deixaren els seus dirigits en els camps de concentració de França i entremig hi posaren el mar.

La lluita entre els dos règims durà cinc anys, i els refugiats d'Europa s'enclaren en els grups de resistència i en els maquis, per tal de continuar la lluita contra el feixisme.

I així, en el dur combat que lliuraven de nou contra l'opressió els exiliats espanyols lluitaren individualment, abandonats de tota representació col·lectiva del règim republicà, la qual — si hagués existit — s'hauria pogut valorar l'endemà de la victòria aliada.

I, malgrat « l'attentisme », el triomf vingué, esclatant, i aleshores els senyors que en els moments de lluita no havien volgut càrrecs s'apressaren a reclamar-ne. Era qüestió de treure el nas i de cridar a grans crits « que calia que ens treguessin a Franco ».

I així tornarem a veure en acció els homes que primer es deixaren perdre la república i que després durant els anys difícils no feren res per a prestigiar-la. I la seva obra no ha desmentit el brillant passat. En política, la geografia juga un gran paper, i ni això tan elemental saberen comprendre. Esferèis pel bluff de la puixança russa cregueren que els estalinistes (com abans els alemanys) s'apoderarien d'Europa i, per tant, calia fer tota mena de concessions al P. C. espanyol portant-lo a formar part dels governs que es constituïren durant aqueixa etapa.

Per arrodonir-ho, un president d'un d'aquells governs en una Conferència a Tolosa atacà violentment la política anglesa. En aquells mateixos moments, un representant seu es trobava a Londres demanant ajuda al govern anglès. Sempre recordo amb amargor que en els primers temps de l'alliberació de França en el curs dels meus desplaçaments, vaig veure molts polítics que em deien amb to solemne: « Jo, de política anti-comunista no en faré mai ». Eren els temps dels assassinats d'antifeixistes per la fatídica Unió Nacional.

Els temps han canviat, i ara alguns d'aquells polítics no sols fan política anti-comunista a bots i barrals, sino que d'altres, perdent la dignitat que els exigia la representació que tenien, han anat a fer-ne al costat del propi Franco.

Antoni IBORRA:

MOTIU D'INQUIETUD

El canvi de la situació militar a Corea, anunciat amb tons patètics per Mac Arthur sembla una resposta a l'excessiva arrogància anterior del general, i és sobretot un motiu d'inquietud per la honesta gent que, arreu del món, creu que cal salvar a tot preu el que la humanitat ha anat creant amb tants d'esforços, el tresor de la civilització, el respecte a la persona humana, i el dret de gaudir — sense discriminacions de cap mena — dels beneficis del treball material i intel·lectual. I que creu que per a salvar això cal fer l'impossible per a evitar un col·lapse brutal, una nova guerra les conseqüències de la qual serien fatals per tota la humanitat.

Quan els comunistes del Nord atacaren al Sud, digüerem sense cap mena de titubeig que era just l'actitud de ràpida resposta de les N.U., i que corresponia a la voluntat pacífica de tot el món civilitzat, disposat a fer respectar la llei internacional, l'estatu-quo establert com a punt de partida d'una evolució posterior i pacífica. Digüerem encara que és nociva l'acció de les nacions que s'aparten d'aquest criteri.

I quant, arribada l'hora de la contra-ofensiva constatarem que les autoritats americanes donaven de nou el poder a les autoritats feudaes i reaccionàries de Sigmund Rhee, confessarem que ens donava vergonya tanta candidesa o tanta mala fe. Plens d'angoixa ens demanàvem: és possible que les N.U. siguin la repetició agreujada de la S. de N.?

Resistim-ho a creure avui encara i cerquem les raons de la continua provocació dels agents soviètics a Xina. Què cerquen a Corea? Descadenar una guerra xino-americana. Així afebleixen d'un costat als americans i impedeixen el rearmament d'Europa; i alhora afebleixen l'enorme i perillosa puixança de Mao-Tse-Toung. (El dogma de la doctrina del nou fill de Déu — Stalin — és aquest: la pàtria del comunisme és la U.R.S.S., de la qual Stalin es el Redemptor. Lenin ja nomes n'és el Sant Joan Baptista. Com volem que toleri el possible rival xinès si s'impacienta per liquidar Tito?).

Mirades les coses des d'aquest angle, es comprén que les provocacions vinguin dels monstres falsificadors del socialisme entronitzats a la plaça forta del Kremlin. Però que fent-los-hi el joc, als personatges militars plaçats a llocs decisius es permetin no esperar decisions polítiques quan l'acció unilateral comporta el perill de desencadenar una guerra que nomes faria el joc a la U.R.S.S., és intolerable.

I cal demanar-nos doncs sense ambigüetats si és que les N.U. nomes poden ésser sota les ordres del faraons de Moscou o a mercè de les restes cavernàries que encara proliferen en el món civilitzat i lliure.

Si el seny del que encara resta de democràcia liberal al món, i sobretot la prudència del Treballisme, aiat al nacionalisme hindú, no poguessin evitar la gran catàstrofe, a nosaltres socialistes catalans — víctimes ja d'aquesta confusió internacional — s'ens plantejaria una ben difícil situació. D'un costat, la caverna impúdica del franquisme; de l'altre, la calúnnia, la delació, l'assassinat que són les armes de la dictadura comunista. Què fer?

Si tinguérem el coratge de batre'ns

CRONICA DE CATALUNYA

Barcelona, 30 de Novembre. — La resolució de la majoria de les Nacions Unides ha estat molt mal acollida. Els elements demòcrates estan molt ressentits de l'actitud de certs governs, però ho estan molt més del procedir de les forces socialistes i sindicals internacionals, les quals sembla que han oblidat — tolerant l'abstenció — que Espanya viu sota una dictadura sanguinària, que s'ha confiat a una sèrie de forces sense escrúpols, que neguen tota mena de llibertats; les que proclamen les nacions unides. La llibertat política, religiosa, sindical i personal. L'emprèstit americà, per petit que sigui, ve a allargar més aquest suplici. I l'estat d'esperit popular es tradueix en les converses particulars, de crítica oberta als americans, Rússia? Si, es veritat, els obrers ni en són ni en volen ésser de comunistes; « però — com deia un amic meu recentment — més dolent que això, i més misèria que l'actual, no la passarem pas. És el mal menor, ja que ho volen així ».

L'error d'aquest amic és compartit per molts. És així el que cerquen els majoritaris de la O.N.U. i els abstencionistes?

Els « afers » continuen. Ara és entorn del « cupos » que es muntin les grans empreses i que els bizarros militars acaben de xuclar la riquesa nacional. Per exemple, d'ençà que s'ha decretat la llibertat del sucre, el 30 % de la producció va a l'Estat, el qual el cedeix a indústries, reals o simulades, però sempre presidides per algun general o per algun coronel. Les empreses es revenen el sucre al mercat negre, o bé l'utilitzen com a primera matèria, ben barata, que els permet arruinar les indústries que han de comprar el sucre al mercat negre. Igualment passa amb l'alcohol de remolatxa o del vi. El preu del de cupo, es de 10 ptes el litre; de 25 ptes el del mercat lliure. Certes empreses farmacèutiques, emparentades amb militars, han fet així negocis clars.

La Hermandad de Labradores fa el mateix negoci amb el productes del camp. Tota la collita d'ametlla ha estat intervinguda per la Hermandad, la qual la paga naturalment a preus baratíssims, i la reven després a negociants a preus inabordable.

La Guàrdia Civil no es queda petita en aquesta cursa a l'estraperlo, entre els diferents « gangs » que s'han repartit l'estat espanyol i exploten Catalunya com si fos Xauxa. El darrer afer es el de l'importació clandestina de 170 tones — 170.000 kgs — de café, compensada per l'exportació — clandestina

igualment — de 170 tones de conserves. Lloc? El port de Barcelona. Mitjà? Un vaixell italià. Hora? Quan l'aduana tanca i es queda la Benemerita de guàrdia. Al tercer viatge es descobreix la combinació i fou canviat el comandant. Un mes després es descobreix un nou estraperlo amb el blat.

Falta l'esglèsia. I amb què farà negoci, el senyor Bisbe de Barcelona, capellà que, d'acord amb el progrés modern, ja no fou trabucaire, sino que es dedicà durant la guerra a enviar ànimes a l'altre món amb l'artilleria del general Solchaga? Naturalment, no pas amb les matèries profanes reservades als militars i als falangistes. Amb el vi de missa — que més adequat per un bisbat? Heus ací el mecanisme: el vi de consagrar no pot exportar-se lliurement. Necessita un certificat del Bisbat. Fins ara no hi ha res a dir; segurament, expert en coses divines, el senyor Bisbe, acreditat que es tracta realment de la sang de Deu Nostre Senyor. Però resulta que aquest famós certificat només poden obtenir-lo els vins de la casa Muller, de Tarragona. Que son venuts a un preu reconegut, naturalment, a fi de poder passar el 50 % del beneficis a les ànimes del purgatori, és a dir al senyor Bisbe de Barcelona, ex-canoner de la Divisió Navarra.

I no parlem dels certificats canònics, dels papers de la parròquia, « que fou cremada » i « que no es poden retrobar », sense una propinota. I per ingressar a l'hospital es necessita un certificat de la parròquia. La farsa esdevé tràgica.

I així continuen les coses. Misèria, mentida, robatori. Les indústries sol·tallen corrent quatre hores per setmana. Les que es fabriquen l'energia no tenen material. Els obrers no treballen. Els productes són cars. No es ven. La gent es queixa. La tuberculosi guanya terreny. No hi han hospitals, es reconstrueixen les esglésies i les casernes...

Sembla que a Washington — segons el corresponsal de la Vanguardia — estan preocupats per sapiguer com seran repartits els 62 milions de dòlars que el Senat ha regalat al Caudillo. Que no es preocupin. Aviat se'ls repartiran. Però que no esperin mai cap mena d'agraïment. Els que se'ls repartiran estan acostumats a trahir als protectors. I els que no en tocarem cap benefici sabrem ben del cert que el capitalisme, quan se sent amenaçat, no és ni més ni menys repulsiu que la dictadura estalinista, de la qual és l'altra cara.

Els acostumarem a fer el nostre propi camí...

X. X.

Joan ALEU:

Davant d'aquest trist panorama de la política a l'exili, haurem de reconèixer que ningú no pot prendre en consideració aquest bagatge del passat que portem al damunt. I que hem de desampallegar-nos-en. En principi, ningú no treu les castanyes del foc, i menys si no està segur de que aquestes castanyes, algun dia no serviran per ametrallar-lo.

Prou pena tenim de constatar que els nostres polítics han estat en general uns incapaces. Que aquesta incapacitat no ens faci creure que els dels altres pobles son uns imbècils.

Anton IBORRA:

en els dos fronts durant la guerra civil, perquè en mancaríem ara? Quan dic batrens, no vull pas dir exclusivament la lluita militar, vull dir preparar el triomf de la llibertat, — en totes les ocasions — i en un fraternal colze a colze amb tots els catalans de bona fe. Salvàriem així, essencialment, els quadres moralment ferits, trempats en la lluita pel socialisme, capaços de triomfar en les lluites socials que no mancaran per arrencar un bocí més de pa als aprofitadores i mercaders de carn humana dels dos bàndols.

LA CRISI DEL GOVERN ALBORNOZ

El darrer dia de Novembre, amb la caiguda de les últimes fulles, caigué també el govern republicà. Causes? Oficialment, el vot desfavorable obtingut a la O.N.U. Oficiosament, potser les dificultats crescutíssimes d'ordre material amb les quals es debat la vida de les Institucions. Conseqüències? El reagrupament amb el P.S.O.E. — cara ambició de més d'un republicà no representat en el govern, però que no ha deixat de participar a la gestació de la crisi — és almenys prematur, si no és impossible, donada la cristallització de la política institucional i de la dels socialistes. Problema de mètodes? Potser sí, però sobretot ja, problemes del passat. La caiguda de Franco en depèn cada dia menys. Es funció — cada dia més — del coratge amb el qual els grups i partits realment representatius i lligats a problemes vius de la península — socials i nacionals — afrontaran l'esdevenidor.

LA DIMISIO DE INDALECIO PRIETO

I el mateix comentari podríem fer a aquesta altra dimissió — respectable perquè té de gest noble i humà d'un vell lluitador malalt i decebut, però que no deixa de plantejar igualment, el problema polític del nostre exili. L'intent de Prieto — del P.S.O.E. més tard — tenia sobretot una virtut: situava el plet espanyol en funció de les coordenades internacionals, treient — lo de l'esfera brumosa propícia a la maniobra comunista on el situava la política de certs republicans, inconscients o mal-intencionats.

Virtut important, però molts de defectes. De mètode, primer. No és ben bé voler entendre's amb la gent, dir-los: Ací hi han els punts, si els voleu be; sino també. Però sobretot — pel que ens toca a nosaltres, — incomprensió de l'autèntica realitat peninsular i de la forma mateixa de menar el combat contra Franco, les dues coses essent profundament lligades. Els aliats monàrquics — diu Prieto — eren dubtosos sino de mala fe; calia comptar amb els internacionals per fer-los llaurar dret. I com que els internacionals han fallat... La veritat — la política oibent cada dia menys a regles morals absolutes — és que uns i altres no han sentit mai el pes autèntic, puixant, d'una força organitzada a l'interior. I que sense força, en els temps que correm, és molt difícil imposar lleialtat als aliats de dintre, o continuïtat als aliats de fora.

I LA NOSTRA PROPIA CULPA.

Però veure únicament el gep dels altres, no és costum nostra. On és la força organitzada de Catalunya? On l'aplec de posicions i de voluntats, avui disperses, incoherents, sovint irresponsables?

En aquest moment de fluïdesa de la política exiliada, que ningú no s'enganyi quan es tracti de parlar o de consultar Catalunya. Es tracti de reunions institucionals o de plans mes o menys vagues com el del difunt govern Albornoz, Catalunya avui no és ni un partit ni una persona.

Ja sabem que, en realitat, ningú no s'ho creu en els moments actuals — ni els que ho deixen creure, amb greu dany pel propi prestigi i pel de la Pàtria, — però no és inútil repetir-ho si això pot evitar el caure de nou en errors que paguem cars, i si es pot permetre — insistim-hi — un veritable reconeixement que ens permeti enfocar l'esdevenidor amb una posició justa i patriòtica.

Els partits polítics, àdhuc els més adverses al Socialisme, en llurs idearis i en llur acció no poden fer altra cosa que anar a remolc de les doctrines i de l'acció socialista. Tot el que s'ha crat en matèria d'organització i seguretat social, d'elevació del nivell de vida, de distribució equitativa de les càrregues fiscals i de consolidació de les llibertats democràtiques ha estat inspirat, impulsat i sostingut pels partits socialistes sense els quals la societat es trobaria encara davant de magnífiques utopies i d'ambigües concepcions humanistes però amb amargues realitats i uns horitzons totalment cenyits per un capitalisme insensíble i abassegador.

Ja fa més de tres anys que els partits socialistes, i en particular l'ala avançada d'aquests partits, va concebre la realització del Estats Units d'Europa del qual només vagament havia parlat algun moralista del Renaixement. Va celebrar-se a París el primer congrés que fou una improvisació i una manifestació de joventut i fecunditat ideològica sense conseqüències aparents. Sortosament, el Moviment Socialista de Catalunya, que considera com una de les finalitats de la seva existència la creació dels Estats Units d'Europa, era present al primer congrés de París i ha estat present a tots els successius comprnent el que acaba de realitzar-se a Strasbourg els dies 17, 18 i 19 de novembre. Aquesta presència i aquesta col·laboració tenen una especial significació i proven, almenys, dues coses: que el Moviment Socialista de Catalunya és una organització sana, dinàmica i clarivident, i que, a més a més, ocupa un lloc singular en la política catalana, el lloc de la iniciativa, de la responsabilitat i de la direcció de la política del nostre país.

En efecte: el primer Congrés del Moviment Socialista pro Estats Units d'Europa va tenir com a conseqüència la creació de diversos altres moviments de distintes tendències que propugnen o estimulen la realització d'aquest gran ideal. Gràcies a l'acció concertada d'aquests moviments s'ha arribat a la constitució del Consell d'Europa i a la creació de l'Assemblea Consultiva, emanació dels Parlaments dels Estats que formen part del Consell d'Europa, la qual Assemblea es trobava també reunida a Strasbourg durant les sessions del nostre Congrés. Per bé que la Secretaria permanent del Moviment Socialista pro Estats Units d'Europa sigui exercida pel nostre company Enric Gironella la capacitat i eficàcia del qual és de tots reconeguda, la participació del Moviment Socialista de Catalunya en les deliberacions i acords dels congressos fa que Catalunya sigui present en el moviment polític modern de més transcendència i de més profunditat que registra la història. Ningú no s'atrevirà a posar en dubte de que Catalunya, si és en el gèrmen de la futura federació europea, ha de trobar-se també ben plaçada el dia que la federació consagri el dret dels pobles al reconeixement de llur personalitat nacional.

Cal proclamar que el Moviment Socialista pro Estats Units d'Europa ha fet progressos molt sensibles durant aquests darrers tres anys. No solament ha suggerit i impulsat altres moviments paral·lels sino que ha reforçat i nodrit els seus efectius i avui es troba integrat per representacions de gairebé tots els països d'Europa, àdhuc alguns de darrera la « cortina de ferro ».

Aquesta vegada la xifra i la qualitat de les delegacions alemanyes, italianes, belgues, etc. era realment impressionant. El to de les discussions era sempre elevat, realista i positiu. Les intervencions, variades i sovint eloqüents mai no se separaven del tema en discussió i eren generalment útils i directes. Certàmen de bon llenguatge, escola de raonament, el quadre d'un congrés socialista internacional per a una Europa unida era no solament una bella promesa de pervindre sino una realitat reconfortant i afirmativa.

Les discussions varen girar, com podia esperar-se, entorn de la tesi britànica del « funcionalisme », és a dir, de fer la unitat d'Europa a base de funcions concretes, pràctiques, de les quals lentament sorgiria l'organització i l'autoritat que absorbiria les activitats nacionals. És veritat que els britànics han constituit el seu *Commonwealth*, més a base de fets determinats i de necessitats comunes, que no de concessions i transaccions prèvies. Compremem que l'esperit continental, més cartesà i més dialèctic, no s'avingui fàcilment a aquesta mena de fisiologia política. En aquest aspecte el raport d'Olivier Philip, redactat per encàrrec del president de l'Assemblea Consultativa P.H. Sppak, resulta un treball d'alta qualitat que, de fet, exhauereix el tema. Els dos estudis de S. Constant sobre *L'autoritat europea tipus i Elements d'una doctrina del Moviment Socialista pro Estats Units d'Europa* són així mateix remarcables.

A ningú no pot sorprendre que Gran Bretanya, situada al centre d'un sistema internacional de gran puixança, senti una certa basarda de confondre's en una empresa on tot és encara « per fer » i on les discussions de « com s'ha de fer » prenen sovint el lloc i el temps del « fer tot simplement ». El *Commonwealth* existeix, viu, sense una autoritat supranacional, sense la més remota imposició, sense la més ínfima abdicació de la llibertat i independència de cap de.s seus membres. Però, ultra que compta amb un lligam íntim, gairebé indestructible, els seus objectius no són altres que una coincidència d'apreciació dels fets mundials i una aliança espontània, voluntària i temporal en cas de perill. En realitat, no és cap obra de compromís, sino una avenença ocasional basada en una identitat de sentiments i una interpenetració comuna de la vida.

Els Estats Units d'Europa podrien, en últim terme, ésser això, però, evidentment, no és aquesta la concepció que en tenim els continentals. Nosaltres vo-

ALS NOSTRES LLEGIDORS

D'acord amb la nostra promesa, ENDAVANT reapareix públicament. Durant un any, franc darrera franc, el M.S.C. ha anat estalviant els diners necessaris per a permetre aquest esdeveniment. Quan els altres periòdics pleguen, quan no n'hi ha cap de català que surti regularment, nosaltres hem de proposar-nos-ho. Es un deure de socialista i és un deure de catalanitat.

I així volem fer-ho. Depén de vosaltres la nostra reeixida, i que poguem anar sortint en lletra impresa. Hem demostrat ja que no ens donàvem vergonya d'ésser pobres — al contrari — i que no disminuïa la nostra tenacitat si erem obligats a sortir en ciclóstil. De la manera que sigui, ENDAVANT continuarà apareixent, però si voleu que sigui de la manera actual, *subscriviu-vos i feu-ho ràpidament.*

lem una federació europea, una unitat de conjunt per fer sobreviure les essències de la nostra civilització comuna, per a preservar-nos de tot perill d'agressió i d'absorció i per a salvaguardar les característiques dels diferents pobles dintre l'harmonia plurinacional i el progrés social constant. Aquesta concepció implica quelcom més que valors entesos i coincidències més o menys felices i reclama lligams fermes, institució de drets i deures, en una paraula, una constitució federal, clara i explícita, ampla i liberal si es vol, però segura, consistent, durable. I si, com al·leguen els britànics, és difícil de cedir part de la pròpia sobirania per a diluir-la en un conjunt de nivell inferior, l'oferiment de crear autoritats especialitzades per a determinades funcions, i l'exemple eloqüent del Pla Schuman amb una autoritat supranacional definida, deixen als britànics sense raó fonamentada per a negar la seva col·laboració.

Aquesta pol·lèmica era tanmateix inevitable i és preferible que s'hagi suscitada ara, quan el Consell d'Europa i l'Assemblea Consultativa són tot just un embrió de la futura Federació europea, que no quan els compromisos i l'obra començada poguessin comprometre el pervindre de la gloriosa empresa. I heus aci com el Socialisme, una vegada més, ha de fer de màquina exploradora, de tractor que perfora la selva, car són les seves essències filosòfiques i la seva penetració psicològica les que el quaniquen per a preparar l'estat de comprensió i d'adaptació a través les diverses mentalitats i temperaments. El Socialisme, que no és dogma ni doctrina rígida, sino la realització de la capacitat humana d'harmonia i germanor en el principi i fi de la justícia social, és l'únic que pot, amb fermesa i constància, fer possible l'harmonització de les diferències ètniques i racials que caracteritzen l'Europa, la superació dels interessos particulars i la confusió de mitjans i de fins per a donar a tots els pobles l'alt nivell de vida i de cultura a que aspiren i que alguns estan en camí d'assolir.

D'ací la gran utilitat del Moviment Socialista pro Estats Units d'Europa i dels seus congressos anuals on es revisa l'obra realitzada i es presenten idees i iniciatives per a impulsar l'obra futura. D'ací, també, l'oportunitat de la col·laboració del Moviment Socialista de Catalunya en aquesta gran obra de conjunt. Catalunya hi ha d'ésser i hi és per nosaltres que servim totes les oportunitats per a que ella sigui i el seu nom i la seva presència siguin fe de la seva vida i de seu pervindre. I quan en el Congrés de Strasbourg va plantejar-se el problema espanyol, com passa sempre en assemblees d'homes lliures, un gran interès i una profunda emoció es desvetllà i una completa unanimitat es realitzà. Problema tràgic, inextricable, gairebé biològic, problema d'excepció i de morbidesa, recíam més que cap altre el nostre esforç per a no renunciar ni afeblir la nostra condició humana, per a no caure en l'abim del renunciament, per a no perdre'ns com els pobles primitius en l'abúlia i la impotència, per aixecar el nostre esperit al nivell de les circumstàncies i per damunt d'elles afirmar la nostra voluntat de lluita i de sacrifici fins a fer-nos dignes de la victòria.

Le gérant : A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impression 4, Rue Saulnier. Paris - 9